

Malāki

¹ Zail meñ Isrāil ke lie Rab kā wuh kalām hai jo us ne Malāki par nāzil kiyā.

² Rab farmātā hai, “Tum mujhe pyāre ho.” Lekin tum kahte ho, “Kis tarah? Terī ham se muhabbat kahān zāhir huī hai?”

Suno Rab kā jawāb! “Kyā Esau aur Yāqūb sage bhāi nahīn the? To bhī sirf Yāqūb mujhe pyārā thā ³ jabki Esau se maiñ mutanaffir rahā. Us ke pahārī ilāqe Adom ko maiñ ne wīrān-o-sunsān kar diyā, us kī maurūsī zamīn ko registān ke gīdaṛoñ ke hawāle kar diyā hai.” ⁴ Adomī kahte haiñ, “Go ham chaknāchūr ho gae haiñ to bhī khandarāt kī jagah nae ghar banā leñge.” Lekin Rabbul-afwāj farmātā hai, “Beshak tāmīr kā kām karte jāo, lekin maiñ sab kuchh dubārā dhā dūngā. Un kā mulk ‘Bedīnī kā Mulk’ aur un kī qaum ‘Wuh Qaum Jis par Rab kī Abadī Lānat Hai’ kahlāegī. ⁵ Tum Isrāīlī apnī āñkhoñ se yih dekhoge. Tab tum kahoge, ‘Rab apnī azmat Isrāīl kī sarhaddoñ se bāhar bhī zāhir kartā hai.’”

Imāmoñ par Ilzām

⁶ Rabbul-afwāj farmātā hai, “Ai imāmo, beṭā apne bāp kā aur naukar apne mālik kā ehtirām kartā hai. Lekin merā ehtirām kaun kartā hai, go maiñ tumhārā bāp hūñ? Merā khauf kaun māntā hai, go maiñ tumhārā mālik hūñ? Haqīqat yih hai ki tum mere nām ko haqīr jānte ho. Lekin tum etarāz karte ho, ‘Ham kis tarah tere nām ko haqīr jānte haiñ?’ ⁷ Is meñ ki tum

merī qurbāngāh par nāpāk ḵhurāk rakh dete ho. Tum pūchhte ho, ‘Ham ne tujhe kis bāt meñ nāpāk kiyā hai?’ Is meñ ki tum Rab kī mez ko qābil-e-tahqīr qarār dete ho. ⁸ Kyoñki go andhe jānwaroñ ko qurbān karnā saḵht manā hai, to bhī tum yih bāt nazarandāz karke aise jānwaroñ ko qurbān karte ho. Langare yā bīmār jānwar chaḥhānā bhī mamnūs hai, to bhī tum kahte ho, ‘Koī bāt nahīn’ aur aise hī jānwaroñ ko pesh karte ho.” Rabbul-afwāj farmātā hai, “Agar wāqāī is kī koī bāt nahīn to apne mulk ke gawarnar ko aise jānwaroñ ko pesh karo. Kyā wuh tum se ḵhush hogā? Kyā wuh tumheñ qabūl karegā? Hargiz nahīn! ⁹ Chunāñche ab Allāh se iltamās karo ki ham par mehrbānī kar.” Rabbul-afwāj farmātā hai, “Ḵhud soch lo, kyā hamāre hāthoñ se aisī qurbāniyāñ milne par Allāh hameñ qabūl karegā? ¹⁰ Kāsh tum meñ se koī mere ghar ke darwāzoñ ko band kare tāki merī qurbāngāh par befāydā āg na lagā sako! Maiñ tum se ḵhush nahīn, aur tumhāre hāthoñ se qurbāniyāñ mujhe bilkul pasand nahīn.” Yih Rabbul-afwāj kā farmān hai.

¹¹ Rabbul-afwāj farmātā hai, “Pūrī duniyā meñ mashriq se maḡhrib tak merā nām azīm hai. Har jagah mere nām ko baḵhūr aur pāk qurbāniyāñ pesh kī jātī haiñ. Kyoñki dīgar aqwām meñ merā nām azīm hai. ¹² Lekin tum apnī harkatoñ se mere nām kī behurmatī karte ho. Tum kahte ho, ‘Rab kī mez ko nāpāk kiyā jā saktā hai, us kī qurbāniyoñ ko haqīr jānā jā saktā hai.’ ¹³ Tum shikāyat karte ho, ‘Hāy, yih ḵhidmat kitnī taklifdeh hai!’ Aur qurbānī kī āg ko hiqārat

kī nazaron se dekhte hue tez karte ho. Har qism kā jānwar pesh kiyā jātā hai, ḳhāh wuh zaḳhmī, langarā yā bīmār kyon na ho.” Rabbul-afwāj farmātā hai, “Kyā main tumhare hathon se aisī qurbāniyān qabūl kar saktā hūn? Hargiz nahīn! ¹⁴ Us dhokebāz par lānat jo mannat mān kar kahe, ‘Main Rab ko apne rewar kā achchhā menḍhā qurbān karūngā’ lekin is ke bajāe nāqis jānwar pesh kare.” Kyonki Rabbul-afwāj farmātā hai, “Main azīm Bādshāh hūn, aur aqwām mein mere nām kā ḳhauf mānā jātā hai.

2

¹ Ai imāmo, ab mere faisle par dhyān do!” ² Rabbul-afwāj farmātā hai, “Merī suno, pūre dil se mere nām kā ehtirām karo, warnā main tum par lānat bhejūngā, main tumhārī barkaton ko lānaton mein tabdīl kar dūngā. Balki main yih kar bhī chukā hūn, kyonki tum ne pūre dil se mere nām kā ehtirām nahīn kiyā. ³ Tumhare chāl-chalan ke sabab se main tumhārī aulād ko ḍāntūngā. Main tumhārī īd kī qurbāniyon kā gobar tumhare muñh par phaink dūngā, aur tumhein us ke samet bāhar phainkā jāegā.”

⁴ Rabbul-afwāj farmātā hai, “Tab tum jān loge ki main ne tum par yih faislā kiyā hai tāki merā Lāwī ke qabile ke sāth ahd qāym rahe. ⁵ Kyonki main ne ahd bāndh kar Lāwiyon se zindagī aur salāmatī kā wādā kiyā thā, aur main ne wāde ko pūrā bhī kiyā. Us waqt Lāwī merā ḳhauf mānte balki mere nām se dahshat khāte the. ⁶ Wuh qābil-e-etamād tālīm dete the, aur un kī zabān par jhūṭ nahīn hotā thā. Wuh salāmatī se aur

sīdhī rāh par mere sāth chalte the, aur bahut-se log un ke bāis gunāh se dūr ho gae.

⁷ Imāmoñ kā farz hai ki wuh saḥīh tālīm mahfūz rakheñ, aur logoñ ko un se hidāyat ḥasil karnī chāhie. Kyoñki imām Rabbul-afwāj kā paighambar hai. ⁸ Lekin tum saḥīh rāh se haṭ gae ho. Tumhārī tālīm bahutoñ ke lie ṭhokar kā bāis ban gai hai.” Rabbul-afwāj farmātā hai, “Tum ne Lāwiyōñ ke sāth mere ahd ko ḳhāk meñ milā diyā hai. ⁹ Is lie main ne tumheñ tamām qaum ke sāmne zalīl kar diyā hai, sab tumheñ haqīr jānte haiñ. Kyoñki tum merī rāhoñ par nahīñ rahte balki tālīm dete waqt jānibdārī dikhāte ho.”

Nājāyz Shādiyāñ aur Talāq par Malāmat

¹⁰ Kyā ham sab kā ek hī bāp nahīñ? Ek hī Ḳhudā ne hameñ ḳhalaq kiyā hai. To phir ham ek dūsre se bewafāi karke apne bāpdādā ke ahd kī behurmatī kyoñ kar rahe haiñ?

¹¹ Yahūdāh bewafā ho gayā hai. Isrāil aur Yarūshalam meñ makrūh harkateñ sarzad huī haiñ, kyoñki Yahūdāh ke ādmiyoñ ne Rab ke ghar kī behurmatī kī hai, us maqdis kī jo Rab ko pyārā hai. Kis tarah? Unhoñ ne dīgar aqwām kī butparast auratoñ se shādī kī hai. * ¹² Lekin jis ne bhī aisā kiyā hai use Rab jaṛ se Yāqūb ke ḳhaimoñ se nikāl phaiñkegā, ḳhāh wuh Rabbul-afwāj ko kitnī qurbāniyāñ pesh kyoñ na kare.

¹³ Tum se ek aur ḳhatā bhī sarzad hotī hai. Beshak Rab kī qurbāngāh ko apne āñsuoñ se tar

* **2:11** Lafzī tarjumā: Yahūdāh ne ajnabī mābūdoñ kī beṭiyōñ se shādī kī hai.

karo, beshak rote aur karāhte raho ki Rab na hamārī qurbāniyoṅ par tawajjuh detā, na unheṅ ḡhushī se hamāre hāth se qabūl kartā hai. Lekin yih karne se koī farq nahīn paṛegā. ¹⁴ Tum pūchhte ho, “Kyon?” Is lie ki shādī karte waqt Rab ḡhud gawāh hotā hai. Aur ab tū apnī bīwī se bewafā ho gayā hai, go wuh terī jīwansāthī hai jis se tū ne shādī kā ahd bāndhā thā. ¹⁵ Kyā Rab ne shauhar aur bīwī ko ek nahīn banāyā, ek jism jis meṅ rūh hai? Aur yih ek jism kyā chāhtā hai? Allāh kī taraf se aulād. Chunānche apnī rūh meṅ ḡhabardār raho! Apnī bīwī se bewafā na ho jā! ¹⁶ Kyonki Rabbul-afwāj jo Isrāīl kā Ḳhudā hai farmātā hai, “Main talāq se nafrat kartā hūn aur us se mutanaffir hūn jo zulm se mulabbas hotā hai. Chunānche apnī rūh meṅ ḡhabardār rah kar is tarah kā bewafā rawaiyā iḡhtiyār na karo!”

Rab Logoṅ kī Adālat Karegā

¹⁷ Tumhāri bātoṅ ko sun sun kar Rab thak gayā hai. Tum pūchhte ho, “Ham ne use kis tarah thakā diyā hai?” Is meṅ ki tum dāwā karte ho, “Badī karne wālā Rab kī nazar meṅ thīk hai, wuh aise logoṅ ko pasand kartā hai.” Tum yih bhī kahte ho, “Allāh kahān hai? Wuh insāf kyon nahīn kartā?”

3

¹ Rabbul-afwāj jawāb meṅ farmātā hai, “Dekh, main apne paīghambar ko bhej detā hūn jo mere āge āge chal kar merā rāstā taiyār karegā. Tab jis Rab ko tum talāsh kar rahe ho wuh achānak apne ghar meṅ ā maujūd hogā. Hān, ahd kā

paighambar jis kī tum shiddat se ārzū karte ho wuh āne wālā hai!”

² Lekin jab wuh āe to kaun yih bardāsht kar sakegā? Kaun qāym rah sakegā jab wuh ham par zāhir ho jāegā? Wuh to dhāt ḍhālne wāle kī āg yā dhobī ke tez sābun kī mānind hogā. ³ Wuh baiṭh kar chāndī ko pighlā kar pāk-sāf karegā. Jis tarah sone-chāndī ko pighlā kar pāk-sāf kiyā jātā hai usī tarah wuh Lāwī ke qabīle ko pāk-sāf karegā. Tab wuh Rab ko rāst qurbāniyān pesh kareṅge. ⁴ Phir Yahūdāh aur Yarūshalam kī qurbāniyān qadīm zamāne kī tarah dubārā Rab ko qabūl hoṅgī.

⁵ Rabbul-afwāj farmātā hai, “Main tumhārī adālat karne ke lie tumhāre pās āūngā. Jald hī main un ke ḳhilāf gawāhī dūngā jo merā ḳhauf nahīn mānte, jo jādūgar aur zinākār haiṅ, jo jhūṭī qasam khāte, mazdūroṅ kā haq mārte, bewāoṅ aur yatīmoṅ par zulm karte aur ajnabiyoṅ kā haq mārte haiṅ.

Tum Allāh ko Dhokā Dete Ho

⁶ Main, Rab tabdīl nahīn hotā, lekin tum ab tak Yāqūb kī aulād rahe ho. ⁷ Apne bāpdādā ke zamāne se le kar āj tak tum ne mere ahkām se dūr rah kar un par dhyān nahīn diyā. Rabbul-afwāj farmātā hai ki mere pās wāpas āo! Tab main bhī tumhāre pās wāpas āūngā.

Lekin tum etarāz karte ho, ‘Ham kyon wāpas āeṅ, ham se kyā sarzad huā hai?’ ⁸ Kyā munāsib hai ki insān Allāh ko ṭhage? Hargiz nahīn! Lekin tum log yihī kuchh kar rahe ho. Tum pūchhte ho, ‘Ham kis tarah tujhe ṭhagte haiṅ?’ Is meṅ ki tum mujhe apnī paidāwār kā

daswān hissā nahīn dete. Nīz, tum imāmon ko qurbāniyon kā wuh hissā nahīn dete jo un kā haq bantā hai. ⁹ Pūrī qaum mujhe ṭhagtī rahtī hai, is lie main ne tum par lānat bhejī hai.”

¹⁰ Rabbul-afwāj farmātā hai, “Mere ghar ke godām meñ apnī paidāwār kā pūrā daswān hissā jamā karo tāki is meñ ḵhurāk dastyāb ho. Mujhe is meñ āzmā kar dekho ki main apne wāde ko pūrā kartā hūn ki nahīn. Kyoñki main tum se wādā kartā hūn ki jawāb meñ main āsmān ke darīche khol kar tum par had se zyādā barkat barsā dūngā.” ¹¹ Rabbul-afwāj farmātā hai, “Main kīron ko tumhārī faslon se dūr rakhūngā tāki tumhāre kheton kī paidāwār aur tumhāre angūr ḵharāb na ho jāen balki pak jāen. ¹² Tab tumhārā mulk itnā rāhatbaḵsh hogā ki tamām aqwām tumheñ mubāarak kaheñgī.” Yih Rabbul-afwāj kā farmān hai.

Jis Din Allāh Faislā Karegā

¹³ Rab farmātā hai, “Tum mere bāre meñ kufr bakte ho. Tum kahte ho, ‘Ham kyoñkar kufr bakte haiñ?’ ¹⁴ Is meñ ki tum kahte ho, ‘Allāh kī ḵhidmat karnā abas hai. Kyoñki Rabbul-afwāj kī hidāyāt par dhyān dene aur muñh laṭkā kar us ke huzūr phirne se hameñ kyā fāydā huā hai?’ ¹⁵ Chunānche gustāḵh logoñ ko mubāarak ho, kyoñki bedīn phalte-phūlte aur Allāh ko āzmāne wāle hī bache rahte haiñ.’”

¹⁶ Lekin phir Rab kā ḵhauf mānane wāle āpas meñ bāt karne lage, aur Rab ne ḡhaur se un kī sunī. Us ke huzūr yādgarī kī kitāb likhī gā jis meñ un ke nām darj haiñ jo Rab kā ḵhauf mānte

aur us ke nām kā ehtirām karte haiñ. ¹⁷ Rabbul-afwāj farmātā hai, “Jis din main harkat mein āūngā us din wuh merī kḥās milkiyat hoñge. Main un par yoñ rahm karūñga, jis tarah bāp apne us beṭe par tars khātā hai jo us kī kḥidmat kartā hai. ¹⁸ Us waqt tumheñ rāstbāz aur bedīn kā farq dubārā nazar āegā. Sāf zāhir ho jāegā ki Allāh kī kḥidmat karne wāloñ aur dūsroñ mein kyā farq hai.”

4

¹ Rabbul-afwāj farmātā hai, “Yaqīnan wuh din āne wālā hai jab merā ghazab bharaktī bhaṭṭī kī tarah nāzil ho kar har gustākḥ aur bedīn shaḥs ko bhūse kī tarah bhasm kar degā. Wuh jaṛ se le kar shākḥ tak miṭ jāenge.

² Lekin tum par jo mere nām kā kḥauf mānte ho rāstī kā sūraj tulū hogā, aur us ke paron tale shifā hogī. Tab tum bāhar nikal kar khule chhoṛe hue bachḥroñ kī tarah kḥushī se kūdte phāñdte phiroge. ³ Jis din main yih kuchh karūñga us din tum bedīnoñ ko yoñ kuchal ḍāloge ki wuh pāñwoñ tale kī kḥāk ban jāenge.” Yih Rabbul-afwāj kā farmān hai.

⁴ “Mere kḥādīm Mūsā kī shariyat ko yād rakho yāñī wuh tamām ahkām aur hidāyāt jo main ne use Horib yāñī Sīnā Pahāṛ par Isrāīlī qaum ke lie dī thīñ. ⁵ Rab ke us azīm aur haulnāk din se pahle main tumhāre pās Iliyās Nabī ko bhejūngā. ⁶ Jab wuh āegā to bāp kā dil beṭe aur beṭe kā dil bāp kī taraf māyl karegā tāki main ā kar mulk ko apne lie maḥsūs karke nest-onābūd na karūñ.”

Kitab-i Muqaddas
The Holy Bible in Urdu, Urdu Geo Version, Roman
Script

copyright © 2019 Urdu Geo Version

Language: (Urdu)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-05-06

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 7 May 2022

123ff8cb-27b3-5817-a02a-22e67145fd30